

Szám.

szalon-
weiger
ndosko-
ely föl-
zekely
tságot.
etíttek.
t gyá-
hibát
orodat
« talá-
om. —
rint ha
ár szó
z. nidei
meg a
ldokló
zöldelő
ett völ-
szanak
hez te

msé-
ttek :
0 kr.,
3 kr.,
1 frt.,
Andor
magy-
Kari
kr.)
anka
zóok :
0 kr.,
ándor
Kéler
2 frt.
rszky

tele-

ada-
si.

-épület.
n.

A KIS GYÁVA. (Lásd a 247. lapon.)

XLII. kötet, 16. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr.

Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1892. április 17-én.

PUTNEY VÁRA KEDVENCZE.

(Elbeszélés képekkel.)

A »Sastoll« és az »Ezüst barlang« szerzőjétől.

(Folytatás.)

PERSZE, csak már ott lett volna! Ezt azonban nem volt olyan könnyű megérni, mint kívánni. Odáig még nagy sort köll gyalogolni. Szerencsére a csónakban ló pihenéssel meglehetősen kiheverte az előbbi hosszú gyalogolást, nem volt nagyon fáradt és mikor ekkép tisztába jött vele, hogy mit köll tennie, rögtön neki is indult. Öregb, tapasztaltabb ember talán nem indult volna neki oly nagy bátorsággal ennek az éjjeli sétának az ismeretlen őserdőben; de Katicza nem igen gondolt arra, hogy itt baj és veszedelem is lapanghat; ő csak arra gondolt, hogy most bizony még jókora darabon köll gyalogolnia.

— Ugy köll nekem!.. mért nem maradtam otthon . . . mért nem mentem haza idején, mikor mamácska figyelmeztetett is reá. Csak még büntetést is ne kapjak!

Jó kis szivecskéjében teljesen őszinte volt a bűnbánat és csak arra iparkodott, hogy mentül hamarabb jóvá tegye hibáját.

Megindult tehát a folyó mentén föl-felé. De alig néhány percz mulva boszankodva tapasztalta, hogy ezen a biztos uton nem mehet mindig egyenesen. Olyan sűrű bozóthoz ért, melyen lehetetlen volt keresztül hatolnia. Meg köllött kerülni, el köllött távozni a folyótól.

— Sebaj! Ha megkerültem, megint balra fordulok, akkor megint a folyóhoz jutok.

De mikor a sűrű bozótnak végére ért, meredek sziklához jutott. Ezt is meg köllött kerülni. Nem tartott nagyon sokáig s szerencsésen elért egy lejtősebb helyre, mely sűrűn be volt növe fákkal. Itt sötét volt, csak bajosan lehetett előre jutni. Amint végre a dombon keresztül vergődött és megint sik földre került, úgy el volt fáradva, hogy le köllött ülnie pihenni. Arra nem is gondolt, hogy talán veszedelmes is lehet itt pihengetni, ahol mindenféle ragadozó fenevad kóborol. Bizott jó őrangyalában és egy bokor tövébe leheveredett. S persze mihamar bekövetkezett, amire szintén nem számított. Az ilyen éjjeli ébrenlét-hez, fáradozáshoz nem volt hozzá szokva, a sok bolyongásban ki is merült s mikor már néhány perczig ott hevert a fűben, lassan-lassan lecsukódtak a szemei és egyszerre csak mélyen elaludt.

Nem is érzett föl álmából, csak mikor a nap már jó magasan járt az égen, s egészen világos reggel volt az erdőben.

Nagyot bámult Katicza, mikor fölébredt. Volt is elég oka reá, már csak azért is, hogy micsoda helyen ébredt föl. A mély, csöndes álm, melybe elmerült, vissza varázsolta őt szülei hajlékába s mikor végre még álmatagon eszmélni kezdett, úgy vélte, hogy otthon fekszik a maga jó ágyában. Csak azt nem értette hamarosan, hogyan kerülnek azok a fák az ágya fölé, mert hiszen fák nem szoktak szobában nőni. Lassan-lassan, amint jobban föleszmélt, kezdett az is eszébe jutni,

hogyan
elveszt
teljes
pillan
ami é

De
másik

A v
a két
az éjj
az id
kezdet
kozás
kémke
hatná
könny
fehére
közelé

Tu
katona
erdőbe
tak m
egysze
tévedl
Előbb
menne
rajta
Majd
mind
kettő,
kettő
messze
evezte
zet ra
sokáig
rös-bő
Reg
tették

megint a folyó-
gére ért.
is meg
nyon so-
ejtősebb
fákkal.
lehetett
dombon
k földre
le köl-
gondolt,
itt pi-
zó fene-
ában és
S persze
szintén
brenlét-
szokva,
s mikor
a füben,
emei és

De hogy megértsük, amit látott, a másik táborba kell kissé elnéznünk.

A vörös-bőrűek tanyájáról nemcsak az a két harcos indult utnak, akit Katicza az éjjel látott s akikkel reggel, épp abban az idő-tájban, mikor Katicza ébredezni kezdett, Tamásnak és Vilinek volt találkozásuk. A vörös-bőrűek négyen indultak kémkedésre, hogy kifürkésszék, hol találhatnának prédára, hol árthatnának legkönnyebben gyűlölt ellenségeknek, a fehéreknek. Mikor a fehérek telepének közelébe értek, kétfelé váltak.

Tudták, hogy a várban óvatos és ügyes katonák vannak, akik czirkálni szoktak az erdőben. Először is tehát abban állapodtak meg, hogy sokan ne közeledjenek egyszerre, mert így könnyebben utjába tévedhetnek időnek előtte a fehéreknek. Előbb csak ketten, a legtapasztaltabbak, mennek előre s kikémlelik, hol lehetne rajta ütni valamelyik fehér ember házára. Majd aztán hirt adnak és oda mennek mind a négyen. Előre ment tehát az a kettő, akikkel már találkoztunk. A másik kettő pedig kissé hátra maradt és nem messze a folyótul, melyen eddig együtt eveztek, a sűrűségben huzódtak meg. Tüzet raktak és várták a társaikat. De ezek sokáig maradtak el s a két várakozó vörös-bőrű végig terülve a földön, elaludt.

Reggel korán talpon voltak és fölélesztették a tüzet, sütöttek magukkal hozott

hust, megették, aztán megint türelmesen várakoztak. Egyszerre valami neszt hallottak, még pedig közelről. Más talán észre sem vette volna, de az éles hallásu vörös-bőrűek azonnal gyanakodva néztek körül. Itt van valaki közel... ásit, ümmöget. Volt is.

Katicza volt ott, egészen közel. Az éjsötétében sejtelve sem volt róla, hogy egészen közel halad el a vörös-bőrűek mellett. A t... akkor már lelohadt volt, nem világított a sűrű bokrokon keresztül. S a fehér leányka és a vörös-bőrű harcosok egymáshoz egészen közel aludták át az éjszakát.

Igy esett meg, hogy amint Katicza fölnyitotta szemeit, ugyancsak mást látott, mint máskor reggel. Nem a jó édes anyja, apja, testvére állt ott előtte, hanem két vörös-bőrű, aki fürkésző, villogó szemekkel nézett rá. Ez nem volt nagyon kellemes ébredés. (Lásd a képet a 248—249. lapokon.)

Az ő helyében még akármelyik vitéz katonának sem lehetett volna rossz néven venni, ha megijed. Katicza pedig nem volt se vitéz, se katona, hanem csak kicsi leányka. És így hát ő nem ijedt meg.

Igazán nem. Még pedig nem is mintha nem tudta volna, kik ezek a veszedelmes emberek, hanem mert mindjárt, amint megpillantotta őket, az jutott eszébe, hogy ezek bizonyosan már rég állanak itt. Ha bántani akarnák, már rég megtehették volna. Tehát bizonyosan nem az ellenséges vörös-bőrűek közül valók. Hallott ő már róla, hogy akadt köztük olyan is, aki nem gondol mind-

járt holmi kegyetlenségre. Ezek bizonyosan ilyen szelid vadak.

— Jó reggelt! mondá tehát vidáman. Kik vagytok ti?

A két vad-ember nem értett ebből egy árva szót sem, mert ők csak a maguk indiánus nyelvét értették. Szóltak egymáshoz valamit, de ebből meg Katicza nem értett semmit. Azt azonban megértette, mikor az egyik vörös-bőrű intett neki.

— Azt akarjátok, hogy fölkeljek és veletek menjek? Nem bánom; de ne vezessetek messzire, mert sietős az utam, haza köll mennem.

Nem tudom, ért volna-e valamit, ha a vörös-bőrűek megértik ezeket a szavakat. Valószínű, hogy akkor is csak azt tették volna, amit most. Közre fogták a kis leánykát és elvezették nem messzire, arra a helyre, ahol ők az imént tanyáztak s ahol a tűz még javában égett. Ez nagy reménységet támasztott Katiczában, hogy most mindjárt kap egy kis harapni valót, mert bizony a sok bolyongásban ugyancsak megéhezett és ilyenkor otthon már rendesen másodszer is szokott reggelizni. Itt most nem lett volna válogatós, beérte volna akármmivel. De e reménysége nem akart teljesülni. A vörös-bőrűek nem bántották, csak helyet mutattak neki a tűzhely mellett, hogy oda üljön. Aztán nem szóltak többet hozzá, csak szemmel tartották és egymás közt beszélgettek, még pedig nagyon élénken.

Hogy mit beszélnek, abból Katicza persze semmit sem értett, de annyit mégis kitalált, hogy róla beszélnek. Mert

minduntalan feléje fordultak, reá mutatnak. És lassanként azt is kezdte észrevenni, hogy nem igen barátságosan tekintgetnek reá.

— Nem bánom, akármit beszélnek . . . ha tudják is, hogy megszöktem, mi közük hozzá? Majd megkérlelem én a mamácskát . . . csak már mehetnék. Szeretném tudni, meddig maradunk itt?

Arra nem igen gondolt, hogy ha innen megmozdulnak, akkor hová mennek. Egészen természetesnek találta, hogy haza felé fognak indulni, már tudni illik oda, ahol ő van otthon. Ha egyebet akarnának, akkor nem töltenék itt az időt hiába.

— Bizonyosan azon tanácskoznak, hogy elkisérjenek-e haza, gondolá. Én bizony nem bánom, ha nem kísérek is, eltalálok én a vízmentén magam is haza. Képzelem, hogy otthon már eddig nagyon keresnek. De kérni, tudom, hiába kérném őket, nem értik meg, mit akarok. Már csak megvárom, míg bevégzik a beszédöket.

Azt pedig nem könnyű volt megvárni, mert a két vörös-bőrű nagyon sokáig tanakodott. És bizony jó, hogy Katicza nem értette a beszédöket, mert akkor nem üldögélt volna ott oly nyugodtan és elbizakodva.

A két vad-embernek természetesen akármi egyeben járhatott volna az esze, csak azon nem, amit Katicza gondolt: hogy őt szépen haza kísérik. Éppen az ellenkezőn okoskodtak. Nem nézték ők, hogy ártatlan, kedves leányka; csak azt látták, hogy fehér emberek gyermeke,

tehát ket,

Ha egyik

és le gyel népe. képi téré.

talán elviss haszn

a fel puszt külön

kérde

nulta meg vigyá senek

már Lesz zsákn

Tá

már mint

eköz

sebes kedő

sült nem

külni

tehát ellenség. Azon törték tehát a fejüket, mit csináljanak vele.

Ha Katicza tudta volna, hogy az egyik vörös-bőrű ezen kezdte:

— Legjobb lesz, ha mindjárt leöljük és levágjuk a feje bőrét. Legalább egygyel kevesebb lesz az átkozott fehérek népe. És majd fognak jajgatni a sápadt képű gonoszok, ha rátalálnak itt a holttestére. Jaj de szeretném őket ilyenkor látni!

— Magam is, szólt a másik. De talán még inkább fognak busulni, ha elvisszük magunkkal. És akkor még jó hasznát is vehetjük.

— Ugyan mire?

— Hát arra, hogy alkudozunk rajta a fehérekkel. Megizenjük nekik, hogy pusztuljanak innen a mi tájékunkról, különben megöljük ezt a kis leányt.

— Hm! Mondasz valamit. De az a kérdés: megteszik-e?

— Bizonyosan megteszik. És ha elvontak innen, fölperzseljük a házaikat, meg azt a várat és azután majd jobban vigyázunk, hogy többé vissza ne térhesenek ide.

— Ez nagyon jó lesz. Csak jönnének már a társaink, hogy indulhassunk haza. Lesz majd öröm otthon, hogy ilyen jó zsákmányt hozunk.

Társaik közül az egyik éppen ekkor már közel is volt, meg pedig az, aki, mint emlékeztek, Tamásra leselkedett, de eközben Vilinek a puskája elé került és sebesülten menekült egyik felé, míg leselkedő pajtása más irányba futott. A sebesült vörös-bőrű dühöngött mérgében, de nem tehetett egyebet, mint hogy menekülni igyekezett. Sebe nem volt vesze-

delmes, de arra mégsem gondolhatott, hogy vissza forduljon és boszut álljon. Jól tudta, hogy legalább is két fehér ember van ott, talán több, és biztosan legyőzik. A helyett, hogy ő ártott volna a gyülölt fehéreknek, ezek tették őt csuffá, még talán el is fogják, ha szaporán üldözik.

Ettől, mint tudjuk, nem volt mit félnie, mert Tamás és Vili éppenséggel nem gondoltak arra, hogy a sebesült indiánust üldözzék, hanem inkább a Katicza nyomait kutassák. Ez pedig szerencséje volt a vörös-bőrűnek, mert ha sebe nem volt is veszedelmes, de erősen vérzett és sajgott. Mikor már jó darabon futott és sűrű bozótos helyre ért, kénytelen volt megpihenni és sebet bekötözni. Csikorgatta dühében a fogait és fogadkozott, hogy rettenetes boszut fog állani a fehéreknek; de egyelőre biz' ezt el köllött halasztani. Most csak arra törekedett, hogy lassan vánszorogva elvergődjön oda, ahol társai várták: azok majd haza segítik.

Lassan, de végre mégis eljutott arra a helyre. És amint oda érkezett, elfelejtette fájós sebet, bágyadtságát s bösz haraggal kapta elő gyilkos baltáját. Mert megpillantotta Katiczát, a fehér leánykát, volt már kin a boszuját kitöltenie. Ez csak kicsike ártatlan leányka ugyan, aki semmit sem vétett néki, de másnak sem senkinek e világon; ezzel azonban a vad-ember nem törődött. Neki elég volt az, hogy fehér leány, ezt is jól esik elpusztítania a föld színéről.

A másik két vörös-bőrű, aki Katiczát elfogta, látta a veszedelmes szándékot és eleinte meg akarta akadályozni. Nem

mintha ők talán megsajnálták volna a kicsikét. Tudjuk, hogy éppenséggel nem valami barátságos indulatból kimélték, hanem ravasz tervök volt vele. Ezt kezdték neki is magyarázni, de bősztársuk nem hallgatott reájok. Neki most fehér ember vére köllött, még ha csak gyermeké is. Sebére mutatott és dühöngve ordított, mialatt szegény Katicza halálos rémülettel bámult reá. Mert azt nagyon jól látta, hogy ő ellene dühöng ez a harmadik vad-ember. A társai pedig rövid szóváltás után rábizták, hogy tegyen, amit akar.

* * *

Mialatt itt ez történt, Tamás és Vili sem álldogáltak tétlenül. Tudjuk, hogy a tapasztalt öreg Tamás a csónak állomásánál ráismert a Katicza lába nyomaira; azt is kitalálta, hogy beült a csónakba és biztosra vette, hogy a víz elsodorta a csónakot, tehát a folyam mentén lefelé haladva kell a kicsikét keresni. Megindultak tehát, lehetőleg mindig a víz partján haladva. Nem mentek nagyon gyorsan, de nem is lassabban, mint a sebesült vörös-bőrű, ki a sebe miatt sokszor volt kénytelen megállni. Nem is nagyon messze haladtak egymástól, csakhogy a vörös-bőrű beljebb járt az erdőben, mégis olyan távolságra, hogy nem vehették egymást észre.

Ilyen módon jutottak el Tamás és Vili arra a helyre, hol a folyó nagyot kanyarodott. S a vén harczos fürkésző szeme itt is mindjárt észre vette a nyomot.

— Itt a víz parthoz vágta a csónakot és Katicza kiszállt, mondá.

Ezt Vili is látta. A kicsi lányomok

tisztán látszottak a parti homokban; azt is biztosan lehetett látni, merre indult Katicza.

— Okos a kicsike, szólta Tamás elégedetten. Fölfelé indult, tudta, hogy így jut haza.

— De hisz akkor találkoznunk köllött volna vele, szólta Vili. Mert mi meg lefelé jöttünk.

— Nagy az erdő, befelé tévedhetett. Keresnünk kell tovább a nyomát.

Nem mentek nagyon messzire, mikor Tamás hirtelen emegállt.

— Látod? Alighanem ott van.

Vili szétnézett, de nem látott semmit.

— Nem látsz semmit? Amoda nézz a fák fölé!

Ott Vili egy kicsike füstöt látott fölfelé szállni.

— Nem értem. Ott füst látszik, tehát olyan valaki van ott, aki tüzet rakott. De Katicza ezt bizonyosan nem tehette.

— Persze hogy nem. És fehér ember sem lakik ezen a tájon. Ott tehát vörös-bőrűek tanyáznak. És ha itt tanyáznak, akkor bizonyos, hogy elfogták a kicsikét, aki éppen itt szállt partra.

Vili szinte belesápadt.

— Az borzasztó volna!

— Nem olyan borzasztó, mintha a vízbe fult volna. Azért vagyunk itt, hogy kiszabadítsuk.

— De hátha sokan vannak a vörös-bőrűek?

— Vannak ahányan vannak. Mi is vagyunk ketten. És van egy kis eszünk is, amely arra való, hogy használjuk.

— De hát mit tegyünk?

— Legelőször is óvatosan kikémleljük, mi van ott, s hogy Katicza is ott van-e? Ha ott van, majd meglátjuk a többit. Rendben van a puskád?

Mind a ketten gondosan megvizsgálták fegyveröket. Meggyőződtek, hogy rendben van.

— Majd én megyek elől, szólta Tamás. Itt most eszünkön kell járnunk. Nagyon jó fülük van ezeknek a semmiháziaknak, könnyen neszét veszik, ha valaki közeledik. Te maradj hátra és nagyon csendesen lépegess. Majd én intek, ha szükséges, hogy utánam jöjj, vagy egyebet csinálj.

(Vége következik.)

A KIS GYÁVA.

(Képpel a czimlapon.)

»SZEBB a páva
Mint a pulyka!«
Mondja Julka,
A kis gyáva.
»Szebb a páva!
Mert a pulyka
Rut, rut, rut...«
És a pulyka
Hogy gümös fejét kidugja —
Csak azt látja,
Hogy a kicsi gyáva Julka
Fut, fut, fut!

A BÜVÖS JELSZÓ.

— Kicsi beszélyke képpel. —

MÁR jóformán beesteledett, mély csönd uralkodott a kertben, mikor három sajtáságos alak hosszú fehér lepellel egészen leborítva, ünnepies lassu léptekkel haladt végig az uton, mely a szomszéd udvar felé emelt kerítés mentén vezetett. S egy-

szerre csak megszólalt az első alak erős, kemény hangon:

— Abrakadabra! Bimbambum!

És megszólalt utána a második is, vékonyabb, de nagyon határozott hangon:

— Abrakadabra! Pimpampum!

A harmadik, aki leghátul lépegetett és legkisebb is volt, nem szólta semmit, hanem inkább úgy látszott, mintha borszongott volna.

— Még egyszer! szólta az első titokzatos alak. Ha még egyszer elmondjuk itt, ahonnan éppen rálátni az ablakára, akkor nem fog rajtunk többé az ő borszorkányos ereje.

De nem foghattak bele az ismétlésbe, mert a leghátul járó legkisebbik alak ijedten sugta:

— Nézzétek... nézzétek!... Ott az ablakban!...

A szomszéd háznak egyik udvari ablakában, melyre az alacsony kerítésen át jól rá lehetett látni, fehér ruhás, fehér képű alak állt némán, mozdulatlanul.

— Az áldozat, a szegény áldozat! szólta az első titokzatos alak.

— Az áldozat! Igenis, a szegény áldozat! ismétlé a második.

A hátul álló harmadik most sem szólta semmit; sőt nemcsak nem szólta, hanem hirtelen levetette magáról a lepedőt és befutott a házba. A másik kettő szépen lassan utána ballagott, de egyszerre aztán ők is lekapták magukról a lepedőt és sietve mentek be a tornácra, mert onnan a mama hangja hallatszott.

— Ödön, Lenke, ugyan már mit csináltatok megint? Szegény Jolánkát szinte a hideg rázza ijedtében.

— Jaj, mikor ez a Jolánka olyan kis ostobácska! szólt Ödön kaczagva.

— Hiszen csak játszottunk! folytatá Lenke. Már hogy ijedhet meg valaki a saját maga játékától!

— Igen, de mikor azt mondtátok, hogy oda a szomszédba gonosz boszorkánymester költözött be és csak akkor nem fog minket elvarázsolhatni, ha elmondjuk a bűvös jelszót, felelé Jolánka kissé röstelkedve. Én meg úgy féltem, hogy nem tudtam elmondani.

— Ez bizony kissé oktalan játék, szólt a mama. Már ugyan honnan vettétek azt a furcsa ötletet, hogy boszorkánymester az új szomszédunk?

— Hát kicsoda, micsoda, ha nem az? kérde Ödön.

— Hogy kicsoda és micsoda, azt nem tudom, mert még alig néhány napja költözött be oda. De a magatok hogy eszével is fölérhetnétek, most már nem szabad minduntalan átmászkalni a kerítésen, mint mikor a ház még üres volt.

— De mikor a labdánk oda esik!

— Vigyázzatok, hogy ne essék oda. Nem szabad a szomszédoknak alkalmatlanokodni. Láthatjátok, hogy ott egy igen öreg ur és egy sápadt fiatal nő lakik most.

— Igen, a boszorkány-mester és az áldozata, akit elvarázsolta, sugta Ödön a kis Jolánkának.

Másnap megint ott labdázta a kert-

ben és biz' a mama intésére már nem igen gondoltak. Mert éppen a kis Jolánka olyan ügyetlenül dobta a labdát.

hogy keresztül repült a szomszéd udvarra.

— Jaj, megint oda esett! kiáltá boszankodva.

— Mit mondott? Azt csak nem mondta, hogy hagyjuk ott a labdánkat?

— No csak menj szaporán, szólt Lenke. Talán még beszélhetsz is a vén boszorkány-mesterrel. Láttam nem igen rég, amint valamit hordozott oda abba a kis kerti épületbe.

— Oh, akkor nem megyek.

— Mehetsz bátran, most nincs ott. A labdánkra szükségünk van.

Jolánka kicsi létére is jól tudott kapaszkodni s a labdát maga is sajnálta volna. Csakhamar fönn termett tehát az alacsony kerítésen és leugrott a szomszéd udvarba. De ott a kerítés közelében hiába nézett szét, a labdát nem látta. Tovább-tovább ment s eljutott a kis kerti épület közelébe. Az ajtaja nyitva volt és mintha ott közel a küszöbnél feküdt volna a labda.

— Ha már idáig jöttem, bemegyek és kihozom, gondolá Jolánka.

Be is ment és fölkapta a labdát. De ha már benn volt, meg nem állhatta, hogy kissé körül ne nézzen. Először is egy kép tünt a szemébe. Ott állt az asztalon, s mintha ismerős lett volna. Ilonka sokáig nézte (Lásd a képet a

— Ha oda dobtad, hozd is vissza! mondá Ödön.

— Igen, de a mama azt mondta...

250. lapon.) és elgondolkozott, hogy ugyan hol látta már azt a fiatal nőt, akit ez a kép ábrázol? De aztán ugyancsak föl-

riadt, mikor egyszerre mélységes hang dördült meg a háta mögött:

— No, már ez meg micsoda, kicsoda? ... és mit keres itt?

Ijedten fordult meg, éppen mikor a kerítésről behallatszott az Ödön szava:

— Siess már, Jolánka! Ott kap a boszorkány-mester!

Már ha ez a hosszú haju, hosszú szakálu, furcsa öltözetű öreg csakugyan a boszorkány-mester volt, akkor már ott is érte. Pedig éles, szuró tekintete, haragos képe meggyőzték Jolánkát, hogy csakugyan az. Most már vége, most már mindjárt elvarázsolja nyulacskának, őzikének vagy éppen macskának. No de szerencsére eszébe jutott a bűvös jelszó. Hirtelen térdre omlott, keresztet vetett magára és hangosan kiáltozta:

— Abrakadabra! Bimbabum! Abra... dabra ... Bum ... Kabra ... Badra ... Pimpum!

Az kétségtelenül bizonyos, hogy az ősz öreg, amint ezt hallotta, meghök-kent. Szinte bizony félve nézett a kis

leányra. Arcza elvörösödött, aztán morgott valamit, amiből Jolánka csak úgy félig-meddig értett meg olyasmit, ami a »tébolyodott« szóhoz hasonlít. Erre azonban nem ügyelt, csak örvendezni kezdett, hogy a bűvös jelszó ime mily pompásan hat. Csakugyan annyira hatott,

hogy az ősz öreg hirtelen megfordult és kiment, az ajtót pedig becsapta maga után.

Jolánka is sietett az ajtóhoz. Csakhogy hiába. Be volt csukva! Hiába rázta, zörgette, jól be volt az csukva.

Most már még nagyobb szepegéssel sietett az ablakhoz, hogy kiugorjék. De az ablakon sűrű vas rostély volt. Látni azonban láthatta Ödönt és Lenkét, akik ott ültek fönna a kerítésen.

— Ödön! Lenke! Segítség! Be

vagyok csukva!

Rohanvást rohantak mind a ketten oda.

— Nincsen semmi baj, szólt Ödön. Benne van a kulcs a zárban, kinyithatjuk.

Ki is nyitotta és Jolánka ugyancsak

... SOKÁIG NÉZTE. (Lásd a 248. lapon.)

sietett
ijedten

— J
ten ...
zata.

Ödön
csakugy
meg az
öreg m
mesebb
dáman

—
látásbó

A l
Ödön

—
szabad
ide do
hogy b

Az

fiatal

— M
és mir

—
föl Le

tunk.

s Jolá
öreg b
tával.

Az
reájok
nevene

—
én áld

az én

kedver
nek v

A l
gyenk

sietett kifelé. De amint kilépett, megint ijedten sikoltott fel:

— Jaj, már itt vannak mind a ketten... a boszorkány-mester és az áldozata.

Ödön és Lenke megfordultak... hát csakugyan ott álltak szemben az öreg meg az a halvány képű fiatal nő. Az öreg most még komolyabb és veszedelmesebb képet vágott, de a fiatal nő vidáman nevetve, mondá:

— Ezek a szomszédbeli gyermekek; látásból már ismerem őket.

A három testvér zavartan bámult. Ödön találta föl magát leghamarább.

— Bocsánatot kérünk. Nem volna szabad itt lennünk, tudom... de Jolánka ide dobta át a labdát és olyan bohó, hogy boszorkány-mesternek hiszi önt.

Az öreg ur vállvonogatva fordult a fiatal nőhöz:

— Mondtam ugy-e, hogy tébolyodott... és mind a hárman azok.

— Oh dehogy, kérem szépen! szólalt föl Lenke. Mi csak játszottunk, tréfáltunk... talán nagyon oktalan játék volt... s Jolánka igazán elhitte, hogy itt egy öreg boszorkány-mester lakik az áldozatával.

Az öreg ur még haragosabban nézett rájuk, de a fiatal nő még nagyobb nevetett.

— Jaj ti bohó gyerekek! Nem vagyok én áldozat, hanem a kedves leánya ennek az én drága jó apámnak, aki az én kedvemért jött ide lakni, mert itt betegnek való jó levegő van.

A három testvér szörnyű módon szégyenkezve állt ott, érezve, hogy milyen

sértést követtek el. És ekkor nem is Ödönnek, nem is Lenkének, hanem a bohó Jolánkának jutott eszébe a legokosabb dolog. Oda lépett az öreg urhoz, megragadta a kezét és megsókolta.

— Bocsásson meg, kérem szépen; nagyon sajnáljuk, hogy olyan oktalanok voltunk.

Az öreg ur arcza kiderült. Megsimogatta a kis leány fejét és nevetve mondá:

— Jól van no, ti buksik. Menjetek szépen haza.

— De bizony nem mennek, szolt a leánya. Azaz csak az egyik menjen, megkérni a mamát, hogy nálam ozsonálhassanak. Talán megköthetjük a barátságot.

Persze hogy megkötötték s nagyon kellemesen töltötték a délutánt az új szomszédoknál. Mikor estére haza tértek, Jolánka nevetve mondá:

— Így mégis jó volt a bűvös jelszó valamire.

— Jó ám, hagyta helyben Ödön. Arra jó, hogy megtanultuk: ne üzzünk tréfát senkiből, mikor nem ismerjük.

NYELVTÖRŐ.

— *Ügyes kis gyermekek számára.* —

Össze gyűjtötte **Béla bácsi.**

Répa, retek, mogyoró, ritkán rikkant korán reggel a rigó.

*

Oh, te köpenyeges ember, ha én téged megköpenyegesítenitethetnélek. — Oh, te klárinéto ember, ha én téged megklárinétoitalanittathatnálak.

*

Két száz pap, kétszáz pap, kétszáz száz pap.

ROKONI TALÁLKOZÁS.

BAGOLYVÁRI Huhoghyék
Derék „Füles“ nemzetsége,
Bagolyvári „Lángi“-akkal
Megismerkedett végtére.

Rég tisztelték hirből egymást,
Hisz' fiai egy családnak!
Örültek hát, hogy ez egyszer
Ok is találkozhatnak.

Fülek-vára csonka tornyán
Épült Fülesék kastélya —
Lángiék Erdélyből jöttek,
Az ő váruk neve Déva.

Atyafiságos érzéssel
Szárnyaikkal ölelkeztek;
Aztán egymást kikérdezve,
Vidám tereferét kezdtek.

De mert fényes nappal volt még,
Az oduból ki nem szálltak;
Hanem azért maguknak ök
Mégis jó napot csináltak.

Messze utról jöven, bizony
Éhes volt a három vendég.
Nagy ebéd volt. Bendőjüket
Egér-pecsenyével tömték.

*De, hogy a nap leáldozott,
Bagolyéknak akkor derült.
Vig és bő volt a vadászat,
S mindenképen jól sikerült.*

*Vigan lakomáztak ismét;
S különösen a Lángiak
Ugy elteltek egér-hússal,
Hogy már alig szuszoghattak.*

*»Hozzunk most egy kis változást
Esti multságainkba:
Itt a töke, a deszka-szül —
Itt a pompás deszka-hinta!*

*»Lássuk, a két család között
A nehezebb, erősb melyik?
Több ügyesség s a nagyobb súly
Melyikünk izmától telik?*

*Füles papa, neje s fia
Legott el is helyezkedtek;
Lángi papa, mama s lánya
Hasonlóképp cselekedtek.*

*Az elsőség a vendéget
Mindenekben megilleti —
De a súlyban, véli Füles,
Másnak át nem engedheti.*

*És megeredt a versengés; —
A deszka-szül, megbillentve,
Hol egy, hol a másik alatt
Sülyedt, hágott eleinte.*

*Hanem aztán a Lángiak
Billenték föl Füleséket.
Ezek bárhogy erőlködtek,
Hasztalan volt, czélt nem értek.*

*Könnyű volt a Lángiaknak,
Hisz' ők voltak nehezebbek!
Mivelhogy a két lakomán,
Szörnyű módon sokat ettek.*

*A versengés vége mi lett?
Erről már nem szól az ének.
Ugy hallom, hogy a Lángiak
Még az éjjel, nagy veszéllyel,
Gyorsan haza repülének.*

RONTÓ PALI ÜNNEPE.

(Képpel a 254. lapon.)

HAGYJÁTOK már abba
azt a haszontalan
bábuzást! szólta be
Pali a testvéreihez.
Csak nem fogunk
ezen a szép ünnep-
napon itt a szobá-
ban kuporogni!

— Mi már sétáltunk eleget. Most
bábu-ozsonnát főzünk. Nekik is legyen
ünnepök.

— Ugyan micsoda együgyü játék már
az! Mintha bizony azoknak a bábuknak
csakugyan kellene ozsona!

— Te azt nem érted. Igen is kell.
Azt mi jobban tudjuk. Te jobban tudsz
fára mászni, madárfészket keresni, ku-
tyát-macskát megkergetni, de azt meg
mi tudjuk jobban, hogy mi a bábu-
ozsonna.

— Hát nem jösztek? Csakugyan
nem?

— Nem!

— No jól van. Hát csak főzettek
bábu-ozsonnát. Majd meglássátok, hogy
nem lesz jó vége.

Ezzel Pali odább ment, a kis lányok
pedig folytatták játékukat. Nem igen
törődtek a Pali beszédével, mert ők job-
ban tudták, mit játszanak. Persze, a
torkos Palinak az ilyen játék unalmas;
ő, ha kezébe kapja az ünnepi kalácsot,
nagy hirtelenében megeszi. Nem érti,
milyen mulatságos az, mikor az ember
apránként eszegeti s még kellemesen
játszik is vele.

Előszedték a kis bábu-konyhát, a sok apró csészét, kannát, bögrét és megtöltötték a maguk jó ozsonnájával. Aztán kényelmesen elhelyezkedtek apró karos székeikben és hozzá láttak a lakomához. Nagyon kellemes ám a kedves, szerény bábukkal együtt ozsonnálni. Mert őket csak kínálni kell; de annyira szerények, hogy a világért sem harapnak bele a legjobb csemegébe sem. Beérik a kínálással, magát a jó falatot átengedik kis urnőiknek. Így tehát nem csoda, hogy a kis leányok maguk is jól megozsonnáltak a bábu-lakomán.

Jó ideig tartott a vidám ozsonna, egészen addig, amig mind el nem fogyott, amit a mama adott.

— No, most már jól laktatok, mehetek aludni.

És lefektették a kis bábukat a kis bábu-ágyacskákba. Éppen akkor tért vissza Rontó Pali a sétájából. Nézte, nézte hugocskái játékát, aztán nagy komolyan megszólalt:

— Bizony jól is teszitek, hogy lefektetitek szegényeket. Ugy látom, betegek; aligha nagy baj nem lesz belőle.

— Jaj te! Micsoda baj? kiálták a leánykák ijedten.

— Alkalmasint tulságosan lakomáztak a bábuk, megártott nekik.

Már erre nagyot nevettek a leányok. Ők tudták, mit ettek a bábuk. Attól bizony meg nem betegesznek. De Pali csak még komolyabban mondá:

— Kár nevetni, mert azt én jobban látom, hogy betegek. No, de én meg is tudom gyógyítani, csak bizzatok reám.

Eret köll vágni rajtok, hogy a guta-ütés ne érje őket. Hallottam én ezt sokszor a doktor bácsitól.

A kis leányok kétkedőleg néztek Palira. Most már nem tudták, tréfál-e vagy komolyan beszél. Nézni olyan komolyan nézett, hogy végre is megijedtek egy kicsit.

— Ha gondolod... hát... csinálj valamit, hogy bajuk ne legyen...

— Mindjárt meglesz.

Menjete a konyhába és melegítsetek vizet, mert az is szükséges lesz.

A kis leányok kiszaladtak, félig bizakodva, hogy Pali talán mégis csak inkább valami fura játékot gondolt ki. Igaz is, hogy fura játékot gondolt ki. Alig hogy a leányok távoztak, Pali elővette a tollkését és nagyot nevetett.

— No, majd vágok én mindjárt eret ezeken az ostoba jószágokon; legalább

íttek, hogy lefek-
látom, betegek;
sz belőle.

baj? kiálták a

gosan lakomáz-
nekik.

tttek a leányok.
bábuk. Attól
znek. De Pali
mondá:

azt én jobban
de én meg is
bizzátok reám.
gni rajtok, hogy
ne érje őket.
én ezt sokszor
icsitől.

nyok kétkedő-
Palira. Most
udták, tréfál-
olyan beszél.
komolyan né-
végre is meg-
kicsit.

adod... hát...
mit, hogy ba-
n...

járt meglesz.
s melegítetek
lesz.

ak, félig biza-
mégis csak
t gondolt ki.
t gondolt ki.
tak, Pali elő-
t nevetett.

mindjárt eret
kon; legalább

nekem is lesz velök egy kis ünnepi mu-
latságom.

Egy kis negyedóra telt bele, mikor a
leányok egy kanna meleg vízzel siet-
tek a szobába. Az ajtóban találkoztak
Palival.

— Éppen jókor jöttök. Én már elké-
szültem a dolgommal, eret vágtam vala-
mennyin, most szépen kötözzétek be.

S nagyot nevetve állt odább.

De nem nevettek a leányok, mikor
meglátták, miképen gyógyította meg
Rontó Pali a bábukat. Az érvágás, amit
végzett, ugyancsak alapos munka volt.
Fölhasogatta valamennyi bábút és ki-
szedte belőlök a csöpüt, polyvát; nem
volt azoknak többé semmi formájuk,
tönkre voltak téve.

Nem csoda, hogy a kis leányok ijed-
tökben sirva fakadtak. Most már látták,
hogy Rontó Pali megint csak vásott
csinyen törte a fejét, kárt tett, rombolt
és ezért állt olyan jókedvűen odább.
Hiába próbálgatták, hogy valamikép
igazítsanak a bajon. Nem lehetett azon
segíteni. Ugy találta őket a mama nagy
zokogásban.

Rontó Pali estére olyan ártatlan kép-
pel tért haza, mintha semmi rossz fát
sem tett volna a tüzre. Csak akkor
kezdett kissé szepegni, mikor látta, hogy
a mama nagyon komolyan és szigoruan
néz reá. Számolnia is kellett rögtön, s
hiába akart furfangoskodni, hogy ő azt
hitte, ugy köll eret vágni a bábukon.

— Majd én is eret vágok egy kicsit
a pajkosságodon, szolt a mama. Ami
neked volt ünnepi ajándéknak szánva,
azon a lányoknak veszek uj bábukat.

És holnap, ünnep másodnapján, nem
jössz velünk a kirándulásra, hanem bead-
lak a tanító urhoz és egész nap leczkét
fogsz végezni.

Rontó Pali nagyot csuklott.

— Ejnye no! Igy hát csak magam-
nak rontottam el az ünnepet!

GYERMEKEIM, KIS KORUKBAN.

Jankó.

*Zöldül a rét, tavaszkor —
Válogatósnak vaczkor.*

Pundi (Anna).

*Leveleit össze házza a Mimosa pudica —
Mért törik el olyan hamar a mécsesed
Pundika?*)*

Béla.

*Béla urfi nagy kópé.
Tudja, hol a kanapé;
Sáros lábbal rátapos —
Aki így tesz, nem okos.*

Pirók (Irénn).

*Zöld mezőben bég a birka —
Ne szomorkodj' édes Pirka.
A melyik lány igen sokat sir,
Annak papa verset soh' sem ír.*

Rupi.

*Hires vajda volt nagy Uros —
Rupi urfi mily plezuros!
Hol arczán, hol meg homlokán;
Többször: nadrág-térden, bokán.*

Lili.

*»Böm-böm bika« — szaladj ide,
Kis gyávácskám, szép Lilike —
Édes apád kebelére!
Elpihen itt szived vére.*

*) A mécses eltörése tréfás népies szólás-
mód arra, ha valaki sirva fakad.

Dodolya (Ilona).

*Nap keltétől nap-nyugatig,
Ilona csak hunczutkodik.
Jól vigyázz ám, kis Ilonka:
»Majd elviszlek!« Manó mondta.*

Böske.

*Következik a kis Böske —
Hány poharat tört már össze!
Harisnyáját tizszer kezdi,
Még cipőjét is elveszti...*

Domi.

*Hogy a sort végig kitöltsem:
Domi jön most, vidor-bölcsen.
»Értesítőjét« mutatja,
S prémiumját könyvre adja.*

Bandi.

*De még jött egy: Bandi úrfi
S nagy mamánál épp ő túr ki
Valamennyi többi becét —
Irigykednek is rá ezért...*

Fánni.

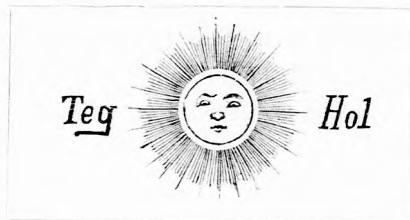
*És még jött egy, a kis pesztek,
Utolsó légy s vagy is legszebb,
Legkedvesebb, leggyönyörűbb:
Szívünk benned mindig örült...*

*Te vagy a pont, Borsszem Fánni,
S most még, hogy nem vagy anyányi:
Kis pirinyóink, ébren-alva,
Égből szállott kis angyalka...*

Béla bácsi.

BETÜREJTVÉNY.

Hol, Hol, Ho, H

KÉPREJTVÉNY.**FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.**

A szt. Husvét ünnepének alkalmából ismét tömegével köszöntenek engem az én hű kis olvasóim. Fogadjátok mindnyájan meleg vonzalmam jelentését. Boldog ünnepeket nektek is!

*

Benkő Pista. Rowland Hill neve annak a jeles angolnak, aki a postai vitelbérnek leszállításával általánosabbá tevén az írásbeli közlekedést, egyrészt az állam jövedelmeit növelte meg nagy mértékben, másrészt a levelezést az olcsóság révén megkedveltetvén, elérte azt is, hogy az egymástól távol levő szegényebb sorúak is, legalább levélben tarthatják fenn és ápolhatják a köztük levő rokoni vagy baráti viszonyt. — **Paukovich Serena.** Kérdésedet nem értem. Ird meg világosabban, miféle papírost kívánsz? — **Veress Irma.** Bár a te küldeményed nem új előttem s a közlendők sorába szintén föl van véve: buzgalmad mégis dicséretre méltó. Valjon, tudnál-e magad alkotni afféle nyelvtörő mondatot? — **Grünbaum Margitka.** Lesz róla segítve.

JÓTÉKONYSÁG.

Árva- és Thuróc-z vármegyei inséges hazánkfiai fölségelésére küldöttek: Könyöki Ella 1 frt., Ehrlich Juliska 1 frt., Füzü Ilona gyűjtése 1frt 20 kr., (Egyes adakozók: Annicza k. a. 20 kr., Nagy Margit 25 kr., Nagy Ilona 25 kr., Füzü Ilona 50 kr.)

*Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.*